

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Tweede lockdown: een vorm van vervolging

Mgr. Lefebvre: Onze houding tegenover de goddeloosheid

De christenvervolgingen

Interview met Mgr. A. Schneider

De Zalige Johannes Ruusbroec

H. Mis in de 'penal days' van Ierland
(tijd wanneer het verboden was de Mis op te dragen
of voor katholieken een ambt uit te oefenen)

Verhef hun geest opdat zij door de blijvende
herinnering aan de MISROTS trouw de devotie tot
de H. Eucharistie zullen koesteren als basis van
hun geloof en als verdediging tegen dwalingen.
— Uittreksel uit de boodschap van Paus Pius
XI aan het Ierse volk aan het begin van het
Eucharistisch Congres 1932.

Ierse 'Misrotsen' worden weer populair

Sinds maart 2020 en de COVID-19-lockdown in Ierland beginnen mensen terug te keren naar de Misrotsen om te bidden.

Afgelegen, platte rotsblokken in de heuvels van het Ierse platteland waren eens populaire plaatsen waar kleine groepen mensen sinds het midden van de 16e eeuw samenkwamen om het Heilig Misoffer te vieren. Deze rotsblokken stonden bekend als 'Misrotsen' en er zijn er duizenden verspreid over heel Ierland. Ze hielpen het Katholiek geloof overleven tijdens vervolgingen en ze schonken de Katholieke Kerk duizenden priesters — martelaren — waaronder bekende Heiligen zoals de H. Oliver Plunkett, aartsbisschop van Armagh.

Toen in de jaren 1650 Oliver Cromwell met zijn troepen Ierland binnenviel, moesten veel geestelijken vluchten voor hun leven. Anderen bleven trouw, zodat ze — in het geheim en vermomd — hun verspreide kudde konden blijven dienen. Het Heilig Misoffer werd opgedragen in de openlucht op een rots. Hoogstwaarschijnlijk was hier vroeger een klooster of kerk die door Cromwell en zijn vandalen verbrand en geplunderd werd. In 1695 werden de 'Penal Laws' gestemd waardoor priesters en bisschoppen uit Ierland verbannen werden. Velen van hen zochten hun onderkomen in veilige landen zoals Frankrijk, Portugal en Hongarije; zo ook Bisschop Walter Lynch van Clonfert. Hij nam een miraculeuze afbeelding van Onze Lieve Vrouw, 'Troosteres der bedroefden' mee. Vóór hun vertrek in 1662 werd Ierland voor deze eigenste afbeelding aan Onze Lieve Vrouw toegewijd

door alle Ierse bisschoppen.

Sinds maart 2020 en de COVID-19-lockdown beginnen in Ierland mensen terug te keren naar de Misrotsen om er te bidden, omdat overal in het land de kerken gesloten zijn. Terwijl sommige trouwe priesters bij de Misrotsen de H. Mis opdragen met kleine groepjes gelovigen, komen andere gelovigen samen en leggen ze priestergewaden op een Misrots, terwijl ze de Rozenkrans en het Rozenhoedje van de Goddelijke Barmhartigheid bidden. Zo wordt ondanks de lockdown het Katholieke geloof in stand gehouden op het Ierse platteland.

De Katholieke bisschoppen in Ierland geven toe dat ze een groot deel van de Katholieke bevolking, die niet meer naar de Kerk noch naar de sacramenten terugkeren, verloren hebben. De ware schuld hiervan ligt bij de bisschoppen zelf, die al jaren de roep om degelijk onderricht en leiding door zoetsappige preken vervangen, terwijl ze tegelijkertijd de gestage opmars van homoseksualiteit en abortus in het land laten begaan.

Mocht er nog een lockdown worden opgelegd, ongeacht hoelang, zullen de gelovigen dan zoals hun voorvaders, terugkeren naar de beminde en geëerde Misrotsen zoals in Ierland om, met of zonder hun priesters, te bidden? Moge het Heilig Hart van Jezus en het Onbevleete Hart van Maria ons van alle kwaad en iedere ziekte bevrijden.

BRON:

W. Thomas (17.10.2020) <https://www.ncregister.com/blog/ireland-s-mass-rocks-are-becoming-popular-again>

Tweede lockdown, een vorm van vervolging

Maar Heden is u in de stad van David een
Verlosser geboren, Christus de Heer!

E.H. Louis Bochkoltz

Dierbare gelovigen,

Sinds 2 november mogen jullie opnieuw de erediensten enkel achter uw scherm volgen. Het is een vorm van vervolging! Niemand kan zich onttrekken aan het derde gebod van God (Heilig steeds de dag des Heren). Voor een katholiek betekent dit het bijwonen van het Heilig Misoffer op zondag.

Bovendien zijn alle kerken van de wereld gewijd en behoren daarom aan God en zijn eredienst. De vrijheid van eredienst is voor de katholieken een fundamenteel recht. In een tijd waarin we zoveel over mensenrechten horen spreken, wordt het recht om de ware godsdienst in het openbaar te belijden geminacht. Maar dit recht is onvervreemdbaar, niemand kan het van ons afnemen. Er zit geen goede bedoeling achter deze verboden.

"Nee, je overdrijft, we wonen niet in een communistisch land, we worden niet vervolgd zoals de Ieren in de 17de eeuw, de tijd van de Boerenkrijg is voorbij! Als de kerken gesloten zijn, is dat om gezondheidsredenen." Gezondheidsredenen? Minister van Volksgezondheid Frank Vandenbroucke (SP.A) zei vrijdag 27 november in *Terzake* dat de winkels, als ze zich coronaveilig organiseren, "geen groot risico" vormen voor de verspreiding van het coronavirus. Dat ze toch dichtgingen, was volgens hem echter nodig om "een schokeffect" te creëren: "Op een bepaald moment moet je zeggen: *den blok erop*." Schokeffect! Als het zo is voor niet-essentiële handelszaken, wat kunnen wij over onze ruime kerken denken?

Misschien komen de woorden van de profeet Isaias, de profeet van de Advent in onze gedachten: "Wee, die onrechtvaardige wetten maken en drukkende bevelen uitschrijven: om de zwakken hun eis te onthouden, de armen onder mijn volk

van hun recht te beroven; om de weduwen tot hun prooi te maken en de wezen te plunderen. Wat zult ge doen op de dag der vergelding bij de storm, die dreigt uit de verte." (Isaias 10, 1-3)

Het is een vorm van vervolging. In België riskeren priesters die de H. Mis openbaar opdragen boetes. In Ierland riskeren priesters de gevangenis! De wet werd op 22 oktober aangenomen.

In België was de boodschap van de bisschoppen in maart zielig. En het werd niet beter in deze tweede lockdown.

Op 23 november gaf Pater Tommy Scholtes SJ, woordvoerder van de bisschoppen, een interview voor *Cathobel*. Omdat de publieke erediensten verboden zijn, gaf hij drie punten om Kerstmis 2020 te vieren:

1. Laten we positief zijn, laten we optimistisch zijn en alle initiatieven bekijken die worden genomen.

2. Voorlopig ligt de nadruk op persoonlijk, gemeenschappelijk gebed, dat wil zeggen in gemeenschap met anderen, maar niet aanwezig in een kerk.

3. Advent is een periode van wachten ... Alle initiatieven ter voorbereiding op de advent zullen goed zijn: elkaar adventskransen aanbieden, wenskaarten uitwisselen, foto's van kerststallen, als gezin een ritueel organiseren rond de kerststal ...

Is dit God aanbidden en liefhebben zoals het zou moeten?

Op 25 november pleitte een groep Belgische katholieken, het 'Comité Bezorgde Katholieken', ervoor de H.H. Missen in België weer publiek toegankelijk te maken. Ze deden dit in een petitie die ze naar de Belgische bisschoppenconferentie en de pauselijk nuntius stuurden. Op 26 november lazen wij het antwoord van Geert De Kerpel,

Voorwoord

woordvoerder van kardinaal Jozef De Kesel, in het *Katholiek Nieuwsblad* (kn.nl): “We hebben alle respect en begrip voor de gelovigen die de Missen weer toegankelijk willen maken voor het publiek, maar geven onze volledige medewerking aan dat wat de regering nodig acht.”

Maar wat begrijpt de regering ervan? Het lijkt dat ons land zo ontkerkend is, dat het absoluut geen idee meer heeft over wat de H. Mis is. Het is geen ‘gebed’ zoals een ander, dat iedereen thuis of achter zijn scherm kan bidden. De H. Mis is de meest sublieme handeling van onze godsdienst. Het is het hernieuwd offer van Golgotha op onze altaren, d.w.z. de opoffering van een Mens-God. Een handeling van oneindige waarde! Daarom zijn er zoveel kerkgebouwen in ons land. Daarom hebben onze voorouders zoveel kerken gebouwd!

Akkoord, de regering heeft er geen idee meer van. Maar wat geloven de Belgische bisschoppen nog? Als de H. Mis alleen een ‘eucharistie’ is, de herinnering aan een maaltijd (het laatste avondmaal), dan misschien begrijpen wij hun reactie. Maar is het nog katholiek?

Op 30 november werd het nieuwe ministerieel besluit (MB) met de aangepaste maatregelen om de verspreiding van het coronavirus te beperken in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd. De nieuwe maatregelen gaan in op 1 december en zijn van toepassing tot 15 januari 2021.

En het zegt NIETS over de erediensten! Niet-essentiële handelszaken, musea en zwembaden mogen heropenen, maar de erediensten kwamen niet ter sprake!

Hoe reageerde de Belgische bisschoppenconferentie? Geselecteerde uittreksels van de bisschoppen reactie op 1 december:

De bisschoppen van ons land hebben kennis genomen van het ministeriële besluit van zondag 29 november 2020 dat de lockdown voor publieke vieringen in de cultusplaatsen verlengt tot 15 januari 2021.

De bisschoppen onderstrepen hun solidariteit met de regering in de strijd tegen corona; tegelijk ervaren zij de lockdown als een beperking.

De bisschoppen willen het gesprek hervatten met de bevoegde overheidsdiensten om in overleg na te gaan vanaf wanneer de publieke eredienst kan hernomen worden; met protocollen die een maximale veiligheid garanderen.

De bisschoppen roepen de gelovigen ook op in de kerstdagen een bezoek aan de kerststal in de kerk mogelijk te maken; coronaproof. En vooral om solidair te zijn met wie het, mee door de

coronacrisis, extra moeilijk heeft.

Ze vragen een dialoog en roepen op een bezoek aan de kerststal, coronaproof, mogelijk te maken!

Maar wat hebben wij meer nodig dan de H. Mis? Het is zeker omdat Onze Heer Jezus Christus uit de maatschappij is verwijderd, dat de openbare erediensten ons zijn ontnomen! Het herstel van zijn Koningschap over de maatschappij verzet zich tegen deze valse neutraliteit die niet bestaat. De woorden van Onze Heer zijn duidelijk: “Wie niet met Mij is, is tegen Mij”. (Mat 12, 30) Wij katholieken willen ook tegen het virus vechten en wij kunnen net zo goed als bezoekers van zwembaden de maatregelen volgen.

Op 1 december stuurden enkele Brusselse priesters en kerkfabriekleden een open brief aan eerste minister Alexander de Croo, waarin ze aandrongen op een snelle hervatting van de openbare eredienst. De aan de brief gekoppelde onlinepetitie kreeg binnen kortste keren de steun van meer dan 10.000 landgenoten van verschillende religieuze strekkingen. Eén katholieke bisschop heeft ook ondertekend: Mgr. Delville, Bisschop van Luik.

Nu beweegt het in België! God zegent de gelovigen die voor hun geloof strijden!

In *De Standaard* lazen wij op woensdag 2 december: “De Belgische bisschoppen vragen de regering met aandrang om na te denken over een heropening van de kerken.”

Eindelijk, op 4 december konden wij in de pers lezen: “Vertegenwoordigers van de verschillende erediensten zullen gedurende de week de heer Van Quickenborne, minister van Justitie, ontmoeten.”

Dierbare gelovigen, er zijn veel vervolgingen geweest. Onze Heer Jezus Christus heeft het ons aangekondigd: “Heeft men Mij vervolgd, dan zal men ook u vervolgen.” (Jo. 15, 20). Maar Hij heeft ons hoop gebracht. Het is de boodschap van Kerstmis: “Heden is u in de stad van David een Verlosser geboren, Christus de Heer!” (Lk 2, 11). Laten wij bidden in de geopende kerken. Laten wij bidden buiten de gesloten kerken. Laten wij tot de hemel smeken. Zij die strijden voor de H. Mis zullen gezegend worden.

“Weest niet bevreesd voor hen, die wel het lichaam doden, doch de ziel niet kunnen doden”. Covid-19. “Vreest liever Hem, die èn ziel èn lichaam in de hel kan verderven” (Mt 10, 28). De goddeloosheid.

VOETNOTEN

¹ <https://www.lifesitenews.com/news/new-irish-law-banning-gatherings-threatens-prison-for-priests-who-say-mass>

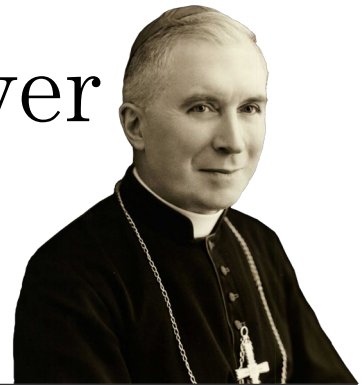
² <https://fb.watch/2b77AJ06E5/>

³ <https://www.kerknet.be/bisschoppenconferentie/persbericht/reactie-bisschoppen-op-verlenging-lockdown-publieke-vieringen?microsite=108>

Onze houding tegenover de goddeloosheid

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de eerste brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Hoe zouden onze christelijke zielen niet met ontzetting vervuld worden door de verschrikkelijke gebeurtenissen in Hongarije, Roemenië, Siberië en China? Hoe zouden zij niet geschokt zijn door de goddeloosheid en de haat tegenover de Heilige Naam van God, die er de oorzaak van zijn? Er gaat geen dag voorbij of wij horen over slachtingen en deportaties van goede mensen, van al diegenen die zich met woord en daad toewijden aan God en de naaste.

Maar de recente gevangenzetting van Kardinaal Mindszenty, de Primaat van Hongarije, zijn proces, de vreselijke mishandelingen die hij moest ondergaan, zijn veroordeling illustreren op verschrikkelijke wijze op welke manier duizenden mensen hebben geleden en nog lijden, omdat zij de beschaving hebben verdedigd.

Het is onmogelijk voor een nobele ziel om onverschillig te blijven tegenover zulke misdaden tegen de mensheid.

God spreekt tot ons door Isaias: "Is dit soms het vasten zoals Ik dat verkies, dat iemand een dag lang zich kwelt; dat hij zijn hoofd buigt, krom als een hoepel en zich uitstrekt op zak en as? Noemt gij dat soms een vasten en een welgevallige daad voor de Heer? Is niet veeleer dit het vasten dat ik wens: verbreek die misdadige boeien, maak los die knellende banden. Laat hen, die gij hebt gebroken, vrij heengaan en neem weg alle drukkende last. Breek voor de behoeftige uw brood en breng armen en zwervers in uw huis. Als gij iemand naakt ziet, geef hem dan kleding, en wil uw eigen bloed niet versmaden."

Schieten wij niet op de meeste elementaire wijze te kort in de liefde voor onze naaste door onze ogen af te wenden van zijn lijden en er zich niet om te bekommeren? Kunnen wij doen alsof wij niets

afweten van zijn ellende, omdat zij nog ver van ons bed lijkt.

In deze tragische en aangrijpende ogenblikken voor de Hongaarse Kerk, de Kerk in haar geheel en haar vereerde hoofd, hebben wij, in naam van alle geestelijken én in uw naam, aan Onze Heilige Vader de Paus, ons leedwezen en onze respectvolle en broederlijke genegenheid overgemaakt.

Wat moet onze houding zijn tegenover deze uitbarsting van goddeloosheid, deze haat tegen God, dit misprijzen tegenover alles wat de mens als heilig beschouwt?

- 1) De eer van God herstellen door een vuriger christelijk leven;
- 2) Genoegdoening bekomen voor de zonden van de goddelozen door boete te doen;
- 3) Met al onze krachten werken aan de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus in de maatschappij en het gezin om te vermijden dat wij en onze families door hetzelfde kwaad getroffen worden.

1) De eer van God wreken door een vuriger christelijk leven: "Laat", zegt Onze Heilige Vader de Paus, "uw priesters en de gelovigen die aan uw zorgen zijn toevertrouwd, elkaar overtroeven in geestdrift voor de verdediging van de Naam van God, Hem die de hemelse machten sidderend vereren. Hij is de banier van de Heilige Aartsengel Michael en aanroep hem met zijn naam: 'Wie is als God'. En toon hiermee tegenover hen die de opperste Majesteit beledigen, uw vastberaden wil om de naam van God te belijden, lief te hebben en te verkondigen."

Bewijs door uw aanbidding de eer aan God die de goddelozen hem hadden moeten geven. De aanbidding is inderdaad de meest perfecte uiting van godsdienstigheid die de mens aan zijn

Stichter aan het woord

Opperste Meester kan geven. Maar deze mag niet alleen uitwendig zijn. Het is rechtvaardig dat elke mens, elk gezin, elke maatschappij op deze manier zijn Goddelijke Schepper eert. Maar wij, die niet aarzelen Hem deze eer te bewijzen, moeten er vooral ook een innerlijke aanbidding aan toevoegen. “Maar het uur komt”, zegt Onze Lieve Heer tot de Samaritaanse, “en het is er nu, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid. Want de Vader zoekt ook zulke aanbidders.”

Deze innerlijke aanbidding, devotie genoemd, moet onze zielen in een toestand van voortdurend gebed brengen, die volgens Sint-Thomas “een houding van onderwerping aan God is om Hem te tonen, dat wij volkomen nietig zijn tegenover Hem, de Schepper van al het goede.”

Uw christelijk leven mag geen oppervlakkig leven zijn maar een diepgaand leven dat heel uw wezen in bezit neemt om het over te leveren aan God in al zijn activiteiten en bezigheden.

“Wat is hij goed, wat is hij zoet, Heer, uw Geest, die alles vervolmaakt.”

Praktisch gezien, mijn geliefde broeders, roepen wij u op om de kerken te bezoeken, om er een paar ogenblikken binnen te gaan, als de gelegenheid zich voordoet. De eerbiedwaardige Kardinaal Mercier was van mening dat iemand, die erin slaagde zich elke dag gedurende vijf minuten te bezinnen om de Heilige Geest in alle eerlijkheid en vertrouwen te vragen, hem te leiden, te vertroosten en te overladen met zijn genaden, bijna zeker was van zijn zaligheid.

Hoezeer wordt dit gebed uit het diepste van de ziel niet vergemakkelijkt door de aanwezigheid van de Eucharistie in deze oasen van bezinning en stilte die onze kerken zijn!

2) Het gebed en de lofzangen vullen wij aan met een leven van boetedoening. Onze Heilige Vader vraagt ons om vanaf het begin van deze Vasten de onthouding opnieuw te beoefenen zoals op alle vrijdagen van het jaar. Wij aanvaarden deze lichte boetedoening in een geest van geloof en wij voegen er onze aalmoezen en onze verstervingen aan toe.

Met de vrede, hoe relatief zij ook moge zijn, keert een zekere welstand terug. Deze voorspoed, eerder schijnbaar dan werkelijk, vergemakkelijkt de geneugten en het amusement en maakt het helaas mogelijk zijn passies te volgen. Van daar naar het vergeten van God en het verwaarlozen van zijn plichten tegenover Hem is maar een kleine stap. Rijkdom in handen van deugdzaame en liefdadige mensen is een bron van talrijke verdiensten. Rijkdom in dienst van een aan zinnelijkheden

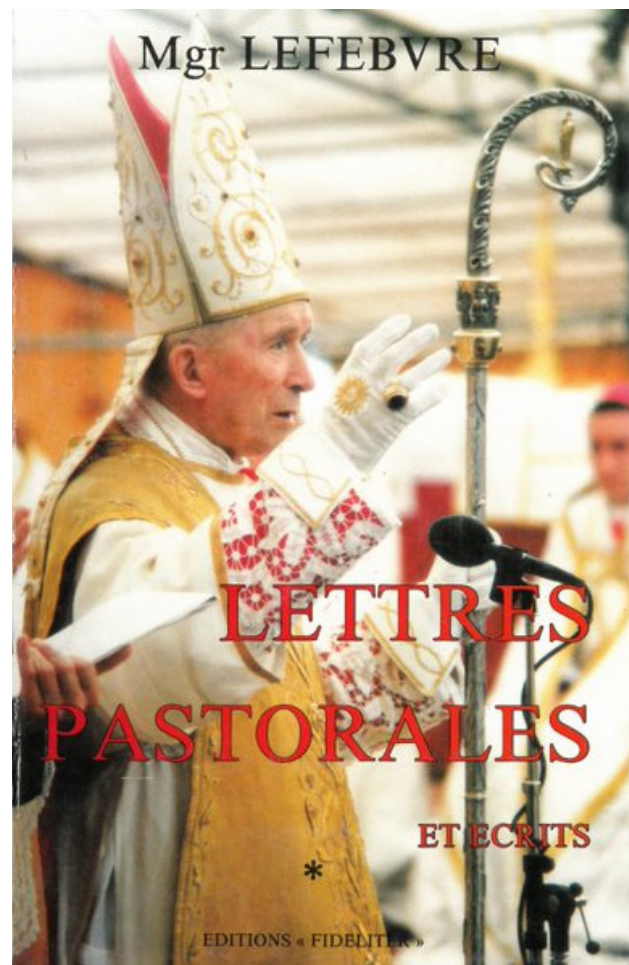
verslaafde man is een bron van schaamteloosheid en van verblinding van het verstand. Is dit niet wat de wereld en zij die zijn verderfelijke grondslagen volgen, ons tonen?

Mijn geliefde broeders, laten wij ons in deze tijd van boetedoening terughoudend en discreet tonen op feesten en bijeenkomsten. Zoals de H. Petrus ons vertelt: “Weest op uw hoede en blijft waakzaam; want uw vijand, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw en zoekt wie hij kan verslinden.”

Laat ons niet vergeten dat de deugd van matigheid de noodzakelijke voorwaarde voor alle andere deugden is. En dat de matigheid veronachtzamen betekent dat men zich hecht aan de goederen van deze wereld en dat men zo het verstand, dat nodig is om tot de kennis van God te komen, verduistert.

Door deze boetedoeningen, bereiden wij ons voor om te genieten van de genaden die God in grote mate verspreidt tijdens de dagen die de Paasfeesten voorafgaan. Wij zijn dan beter in staat om voordeel te halen uit de predicaties die wij bijwonen.

Vragen wij ten slotte aan God om zijn

barmhartigheid voor de goddelozen en godslasteraars die een zo grote haat tonen tegenover zijn Heilige Naam.

3) Naast het gebed en de boetedoening is er een niet aflatende ijver voor de vestiging van zijn heerschappij in de maatschappij en het gezin nodig, gebaseerd op de liefde voor Onze Heer.

Ieder zinnig en oprecht mens kan niet anders dan de oorsprong van al dit kwaad en deze rampen, die ons overweldigen en overvloedig aanwezig zijn in sommige landen, zien in de veronachtzaming en de officiële ontkenning van God door de maatschappijen en vaak ook door de huisgezinnen.

Onze Heilige Vader de Paus zei hieromtrent onlangs het volgende: “Eens God effectief verwijderd is, maakt de minachting voor de zaken van God de van zijn geestelijke waardigheid beroofde mens tot de gemene slaaf van materiële zaken en het onderdrukt zelfs volledig alles wat in de deugd, de liefde, de hoop, het innerlijk leven staat voor schoonheid.”

“Geen enkele maatschappij kan ooit blijven bestaan als het de godsdienst afschaft en God bant. Want enkel de geheiligde principes van de godsdienst kunnen de rechten en de plichten van de burgers op rechtvaardige wijze afwegen, de fundamenteën van de Staat verankeren, de zeden van de mensen door heilzame wetten regelen en hen op ordelijke wijze naar de deugd leiden. Wat de grootste Romeinse redenaar schreef: “Jullie, priesters ... verdedigen de stad door de kracht van de godsdienst veel beter dan zijn vestingen” (Cicero, *De Nat. Deor.*, III, 40) is oneindig veel waarheidsgetrouwer en zekerder wanneer het gaat over de christelijke leer en het christelijk geloof. Laat allen die de teugels van de Staat in handen houden, deze waarheden dus erkennen. En laat overal de vrijheid, die de Kerk toekomt, aan haar worden teruggegeven, zodat zij, zonder door enige belemmering gehinderd te worden, door het licht van haar leer de geesten van de mensen kan verlichten, de jeugd goed opvoeden en haar tot de deugd vormen, het heilig karakter van het gezin herbevestigen en heel het menselijk leven beïnvloeden. De maatschappij moet geen enkel nadeel vrezen van deze heilzame daad. Integendeel, zij zal er groot voordeel uit halen. Want wanneer dan de sociale relaties op rechtvaardige en billijke wijze zullen geregeld zijn, wanneer de toestand van de behoeftigen aangepakt is zoals het noodzakelijk is en hersteld volgens de menselijke waardigheid, wanneer de twisten uiteindelijk tot rust gebracht zijn en de geesten gepacificeerd door de broederlijke liefde, kunnen eindelijk betere

tijden aanbreken voor alle volkeren en alle landen, hetgeen Wij vurig wensen en vragen door onze vurige gebeden.”

Hetgeen Onze Heilige Vader de Paus verlangt, moet de vurigste wens van alle christenen zijn en allen moeten dit met grote ijver nastreven. Zij moeten ervan overtuigd zijn dat door te werken aan de uitbreiding van de heerschappij van Onze Heer zij tevens werken aan de grootsheid van de natie en het gezin en zij zo ook de verschrikkelijke kwalen afweren die de volkeren, waarvan de leiders Christus verloochend hebben en de godsdienst vernietigd hebben, overweldigen.

Daarom, mijn geliefde broeders, smeken wij u te bidden, de handen van uw kinderen samen te vouwen in een familiaal gebed, ijverig te zijn in het openbaar gebed in de kerken. Wij bezweren u om u over te leveren aan een leven van boetedoening en wij rekenen op uw ijver opdat het rijk van God zou komen en zijn wil zou “geschieden op aarde als in de Hemel”.

Ten slotte eindigen wij met de volgende door de Paus uitgesproken wens. Indien het atheïsme en de haat tegenover God een monsterlijke fout zijn die onze tijd bevuilt en die ons terecht vreselijke straffen doet vrezen, dan is het Bloed van Christus in de kelk van het Nieuwe Verbond een zuiverend bad, waardoor wij deze afschuwelijke misdaad kunnen uitwissen, en, na om vergeving te hebben gevraagd voor de schuldigen, de gevolgen ervan kunnen laten verdwijnen en de Kerk een schitterende zege kunnen bezorgen.

Toen wij hierover nadachten, leek het ons nuttig om dit jaar op Passiezondag u en alle priesters toe te staan en zelfs aan te sporen een tweede H. Mis op te dragen, die een votiefmis voor de vergeving van de zonden zal zijn. Laat de gelovigen, die als gevolg van de banden die de leden van het mystiek Lichaam van Christus verenigen steeds moeten deelnemen aan de droefheden en de vreugden van de Kerk, in zo groot mogelijke getale op uw oproep toesnellen rond de altaren. Laat hen, zoals het hoort, het belang en de ernst van de reden die hen samenbrengt, waarderen en laat hen met meer vuur hun smeken en gebeden aan God offeren.

Wij twijfelen er niet aan dat jullie alles wat wij vragen, met de grootste hartstocht zullen uitvoeren en dat jullie ook aan God smeekbeden en wensen zullen offeren. Zodat, eens het kwaad overwonnen, de geest van de hemelse liefde alle dingen zal vernieuwen in Christus om het verlangen naar vrede te vervullen.

Dakar, 24 februari 1949.

Het bloed der martelaren is het zaad van nieuwe Christenen

De christenenvervolgingen: van vroeger tot nu

E.H. Louis Bochkoltz

Dit artikel heeft niet de pretentie om een volledige studie van de kerkvervolgingen te geven. Wij zouden een boek of een bibliotheek te schrijven hebben. Wij willen enkel een samenvatting maken van de vervolgingen die in de geschiedenis door de Staat, het politiek gezag, tegen het Christendom gevoerd werden.

De bedoeling is ook niet depressief te worden door de geschiedenis van zoveel haat tegen het geloof in Jezus-Christus. Het is het gevoel van hoop dat ons moet aanmoedigen als jullie deze heroïsche voorbeelden lezen.

Het wonderbare in de uitbreiding van het Christendom gedurende 2000 jaar is, dat het verspreid werd met gebrekkelijke menselijke middelen en met tegenwerking van alle wereldlijke en geestelijke machten. De kerkvervolgingen vormen één van de grootste episoden tussen de "Stad Gods" en de "Stad van de wereld" volgens de uitdrukking van Sint-Augustinus. Ze zijn de vervulling van de woorden van Jezus: "Heeft men Mij vervolgd, dan zal men ook u vervolgen", en de geschiedenis van Onze Heer zelf, die stierf aan het Kruis en stervend overwon. Overwon!

De drie eerste eeuwen: 300 jaren van vervolgingen

Het Romeins Keizerrijk had zich steeds verdraagzaam getoond ten aanzien van de erediensgenoten van de overwonnen volkeren. Agrippa had te Rome een tempel (het Pantheon) toegewijd aan al de goden. Maar weldra ontdekte men dat het Christendom zich de bekering van het volk en de uitroeiing van alle afgoderij tot doel had gesteld. Toen braken de vervolgingen los.

De keizers van Rome vreesden dat de Kerk de heidense staatsgodsdienst zou vervangen en zelfs hun macht zou omverwerpen; daarom verklaarden ze de Christenen een onverbiddelijke oorlog. Alwie bevonden werd Christen te zijn, werd de keus gelaten: of zijn geloof te verzaken en wierook te branden vóór de afgoden, of te midden van de schrikkelijkste folteringen de dood ondergaan.

Dit vervolgen, dat bijna 300 jaar duurde, was niet aanhoudend en niet overal even gewelddadig. Men telt 10 vervolgingsperiodes in de eerste 3 eeuwen, waarop nieuwe en wrede bevelen werden uitgevaardigd en telkens talrijke martelaren stierven.

Toen de Christenen overal opgezocht werden, verborgen zij zich in de onderaardse gangen, die onder de stad Rome liggen en Catacomben genoemd

Het Thebaanse legioen

Deze legerafdeling bestond geheel uit Christenen en werd aangevoerd door de H. Mauritius. Ze kregen bevel van keizer Maximianus naar Gallië te trekken, om er de Christenen op te zoeken; doch zij weigerden vlakaf. De verbitterde keizer liet ze vertienden (d.i. 10 in het gelid stellen en iedere tiende man het hoofd afslaan) maar ze bleven weigeren. Een tweede vertiending kon ze evenmin doen toestemmen. Daarom werd de keizer woedend, hij liet de helden door zijn leger omsingelen en vermoorden. De edele martelaren boden geen weerstand en verklaarden: Wij sterven liever onschuldig, dan dat wij als plichtige blijven leven. Ze vielen tot de laatste man: 6000.

worden. Hier kwamen zij hun doden begraven en boven het graf van de martelaren het H. Misoffer opdragen¹.

Het is onmogelijk het aantal martelaren ook maar bij benadering te bepalen. Het Roomse martelaarsboek geeft voor Rome alleen reeds 13.828 martelaren op. Geschiedschrijvers van die tijd zeggen dat er eveneens ontelbaren over de ganse aarde de marteldood ondergingen. Men denkt aan de groepen van 20 en 60 en 100, die in Egypte niet zelden tegelijk in de dood gingen. Men denke ook aan de massa candida², aan het Thebaanse legioen en men zal overtuigd zijn, dat hun aantal toch overgroot geweest moet zijn.

De vervolgingen, die de Kerk moesten uitroeien, hadden het onverwachte uitwerksel dat de christelijke godsdienst zich alom bevestigde en verspreidde. De Christenen, die over de aarde ronddoelden, maakten hun geloof bekend en bij het zien van de moed en de vreugde, waarmede de martelaren de dood ondergingen, bekeerden zich telkens talrijke toeschouwers: het bloed der martelaren was het zaad van nieuwe Christenen. “Wij zijn eerst van gisteren”, schreef Tertullianus, “en nu vullen wij uw steden, eilanden, kastelen, markten, raadsvergaderingen, de Senaat en het paleis”.

De Kerk breidde zich niet alleen hoe langer hoe meer uit, maar bewees ook door haar bloei haar goddelijkheid; want vruchteloos trachtten de vervolgingen met alle menselijke en duivelse middelen de Kerk uit te roeien.

Gods tussenkomst ten gunste van zijn Kerk blijkt duidelijk uit de straffen, die Hij over de voornaamste vervolgers zond: smaad en smart was hun welverdiend loon.

Nero pleegde zelfmoord. Trajanus stierf uitgeput door de ontucht. Maximinus werd door zijn soldaten omgebracht. Decius werd door de barbaren gedood en door de wilde dieren verscheurd. Valerianus werd door Sapor, koning der Perzen, gevangen genomen; deze gebruikte hem als voetbank om in zijn rijtuig te stappen en liet hem levend villen. Aurelianus werd door zijn vrienden om het leven gebracht. Diocletianus, het leven moede, liet zich van honger omkomen. Maximianus wurgde zich en Galerius verrotte levend en stierf verteerd door wormen.

3de en 4de eeuw: het arianisme en de Vandalen

Onder de menigvuldige ketterijen verspreidt in het Oosten was het arianisme de gevaarlijkste,

Het Colosseum

Het Colosseum, door Titus gebouwd en in het jaar 80 ingehuldigd, heette eerst amfitheater van Flavianus, naar de naam van de keizerlijke familie die het bouwde. Om zijn reusachtige afmetingen, noemde men het Colosseum. Het bevatte 80.000 plaatsen. In de vervolgingsperioden werden daar duizenden Christenen, o.a. St. Ignatius van Antiochië, voor de wilde dieren geworpen. In het begin van de 18de eeuw redde Paus Benedictus XIV wat er nog van het monument overbleef, door het toe te wijden aan de Passie van Jezus-Christus en liet hij een groot kruis oprichten.

daar zij gehele volkeren meesleepte, zodat bijna geheel de Kerk met deze ketterij besmet scheen. De priester Arius verspreidde de leer dat de Zoon van God een begin gehad heeft, is voortgebracht door de wil van de Vader, alle schepselen overtrof, doch geen God was in de eigenlijk zin. Het Arianisme was een ketterij maar geen vervolging. Toch zijn de Vandalen, in Noord-Afrika, die het arianisme beleden, de meest verwoede bestrijders van de Katholieke Kerk geweest. De stelselmatige vervolging duurde bijna een eeuw lang onder de koningen Genserik, Hunerik, en Transamund (429-523). Hunerik was de wreedste van allen en wilde de Katholieke godsdienst uitroeien. Vele Katholieken lieten het leven bij die vervolging; andere werden verminkt of door de folteringen voor hun leven geknakt.

7de en 8ste eeuw: de invallen van de Mohammedanen

Nauwelijks was het oostelijk gedeelte van Europa bekeerd of reeds dreigde de islam de kerken en in de zuidelijke gebieden te overrompelen. Mohammed had zijn volgelingen tot de uitroeiing van het Christendom opgehitst. Langs Spanje, Italië en

Constantinopel vielen zij Europa aan; maar God zorgde, dat zij overal op heldhaftige tegenstand stielen.

Op het einde van de 7de eeuw hadden de Mohammedanen geheel het noorden van Afrika bezet en er de Christenen tot afval gebracht. In 718 trokken zij de Pyreneeën over en bedreigden het Frankische rijk en de gehele Christenheid. De vadsige Frankische koningen waren te zwak om hun land te verdedigen, maar hun hofmeier Karel Martel vloog de beruchte vijand tegemoet. Tussen Tours en Poitiers viel hij hem aan en hij hamerde er zo geweldig op los, dat er van de 400.000 Arabieren 300.000 sneuvelden en de andere in allerijl over de bergen terug vluchtten.

Karel Martel had dus de Kerk van dit dreigend gevaar bevrijd; zijn kleinzoon, Karel de Grote, trok zelfs over de Pyreneeën en verdreef de Arabieren nog uit een groot deel van Spanje. Later gelukte het hun nochtans Spanje opnieuw geheel te veroveren, waardoor de H. Kerk er door de verdrukking en door de verleiding veel te lijden had. Vanaf de 9de eeuw kwam er echter onenigheid onder de Muzelmannen en hun heerschappij verzwakte.

Vervolging van de Katholieken onder Jakobus I, koning van Engeland en Schotland (1603-1625)

Vóór de troonsbestijging van Engeland, had Jakobus, om de Katholieken en de Paus te winnen, hoop gegeven op zijn bekering en de Katholieken verdraagzaamheid beloofd. Hij schonk hun alleen de gewetensvrijheid, niet de vrijheid van eredienst. Het aantal bekeerlingen werd echter zo groot, dat hij uit schrik nieuwe vervolgingsedicten tegen hen uitvaardigde. De Katholieken voelden zich bedrogen en in hun verbittering besloten enige edellieden het parlement met de koning in de lucht te laten vliegen door het plaatsen van tonnen buskruit onder de vergaderzaal. Het zgn. buskruitverraad werd ontdekt, de samenzweerders werden onder foltering en ter dood gebracht en al de Katholieken verantwoordelijk gesteld voor de aanslag: strenge wetten werden tegen hen uitgevaardigd. Onder bedreiging van zware kerkerstraffen werden zij gedwongen de eed van trouw af te leggen op de ketterse leerstellingen nopens het gezag van de Paus. In 1622 b.v. zaten er 400 priesters in de gevangenis.

16de eeuw: de beeldenstorm in de Nederlanden

De Calvinisten, die in Vlaanderen talrijk geworden waren, drongen de kerken, kapellen en kloosters binnen. Ze haalden de altaren omver, verbrijzelden de beelden en vernielden de schilderijen. Ze wierpen de H. Hostiën uit de cibories en traden ze met de voeten. Ze onteerden de H. Vaten en omhingen zich met priestergewaden, terwijl de priesters, monniken en kloosterzusters wreed mishandeld werden of een pijnlijke marteldood stierven. De storm, de Beeldenstorm genoemd, sloeg van het ene dorpje naar het ander over, in gans West-Europa bleef, buiten Brugge, bijna geen kerk ongerept, en van hieruit golfde de vernieling over Brabant en Zeeland naar Holland, Utrecht en Groningen voort. De protestanten en het gedoogbeleid van de sluwe Willem van Oranje lag aan de wortel van gans dit bedrijf.

De koning van Spanje, in woede ontstoken, en niet zonder reden, zond in plaats van zelf te komen, zijn al te strenge veldheer Alva met 20.000 krijgers, om de Nederlanden te straffen. Bij het naderen van de ijzeren hertog werden allen in het land met angst bevangen. De weldenkende lieden scheidden zich van de oproerige en keurden dit geweld af. Meer dan 10.000 van de grootste schuldigen verlieten hun vaderland en zwierven in de bossen of op zee rond. Ze heetten bos- of watergeuzen, Willem van Oranje nam met zijn twee broers de wijk naar Duitsland.

De Franse Omwenteling en het martelaarschap van de Vendée

“Wij zullen van Frankrijk eerder een begraafplaats maken, dan het op onze eigen manier te om te vormen” (Carrier)

Tijdens de Franse Revolutie, tussen 1793 en 1796 stonden in de oorlogen van de Vendée — in het Westen van Frankrijk — het “Witte” leger, de boeren van de Vendée, tegenover het “Blauwe” leger, de soldaten van de republikeinen.

De Franse priesters werden bij decreet van 27 november 1790 verplicht om de eed op de burgerlijke Grondwet voor de geestelijkheid af te leggen, wat totaal onaanvaardbaar was voor de Kerk. Nog voor Paus Pius VI deze maatregel in maart 1791 veroordeelt, weigert drie vierde van de priesters uit de Vendée deze eed af te leggen.

Vanaf 1791 organiseren de inwoners van de Vendée zich om zich te verdedigen tegen het revolutionaire leger. Ze hebben voorbeeldige leiders

De zalige Noël Pinot is een priester-martelaar die in 1794 gearresteerd werd terwijl hij zich in een houten kist vol met misgewaden verstopte. Hij werd in Angers onthoofd in de liturgische gewaden die hij droeg op het moment van zijn arrestatie. Hij klom op het schavot, de eerste gebeden van de H. Mis reciterend: "Introibo ad altare Dei" ("Ik zal opgaan naar het altaar des Heren").

en, gesteund door hun vrouwen die "op hun knieën op straat bidden terwijl het leger voorbijtrekt", trekken ze ten strijde. Ze kiezen twee emblemen: "Alle boeren droegen uit devotie, en zonder dat iemand hen daartoe het bevel had gegeven, een Heilig Hart op hun kleren en een rozenkrans in hun knoopsgat."

De Vendée gaat een echte genocide ondergaan voor haar gehechtheid aan het geloof. In 1794 worden er in Angers 2000 inwoners doodgeschoten, evenveel mannen als vrouwen, 1500 op het eiland Noirmoutier en 1800 in de buurt van Nantes... Carrier verdringt 4000 mensen in de Loire... Dan beslist het Comité van Algemeen Welzijn om "duivelse" colonnes (soldaten) te sturen – die geleid worden door Generaal Turreau – die belast waren met het "tot de laatste man" uitroeien van de "bandieten" uit de Vendée, mannen, vrouwen,

oude mensen en kinderen. Ze staken de velden en de boerderijen in brand en plunderden ze, en ze maakten zelfs een "nationaal kerkhof" van de Vendée. Martelingen, verminkingen, verkrachtingen, bloedbaden... Niets houdt deze soldaten tegen. Ze worden ten volle gesteund door de gezagdragers van de Republiek. Men schat het aantal slachtoffers op 120 000 à 200 000, misschien meer, waaronder voor 70% ongewapende burgers. De terechtstelling van de 33-jarige François Athanase Charette, een generaal uit de Vendée, kondigt het einde van de oorlogen van de Vendée aan. Voor hij sterft, zegt hij wat Christus zei: "Heer, in uw handen beveel ik mijn geest."

De Franse Omwenteling bij ons

Ons land wordt ingelijfd

In 1795 werd inlijving van ons land bij Frankrijk uitgeroepen en zo werden al de Franse wetten ook hier van kracht. De veroveraars schaften de gilden en broederschappen af, verboden de processies, deden kruisen en heiligenbeelden van de gebouwen neerhalen, jaagden de kloosterlingen weg en verkochten hun goederen voor een spotprijs. Eindelijk eiste men van de geestelijkheid ook de eed van haat aan het koningschap, enz. Op enkele uitzonderingen na weigerden allen deze vloek uit te spreken. Alleen aan de beëdigde priesters werd het lezen van de H. Mis toegestaan; maar de gelovigen weigerden van hen de H. Sacramenten te ontvangen en bleven op het gewone uur van de goddelijke diensten in de kerk samenkomen, om er te bidden. Ten laatste werden de kerken gesloten en tot paardenstallen veranderd of verkocht, om als pakhuizen dienst te doen. De onbeëdigde priesters werden opgezocht, Kardinaal Frankenberg (aartsbisschop van Mechelen) werd over de Rijn verbannen en 10.000 geestelijken werden veroordeeld om naar Guyana overgevoerd te worden.

De Boerenkrijg

Onze brave voorouders, voortdurend gesard en in hun dierbaarste schat, de godsdienst, vervolgd, werden dit tergen moede. Toen de overweldigers de gedwongen krijgsdienst invoerden (1797), weigerden onze jongens onder de eerloze oproevlag de kerkvervolging in geheel Europa rond te dragen. "Moeten wij sterven, zo weze het voor Auter en Heerd", zeiden ze. Duizenden jongelingen uit Vlaanderen, Brabant en de Kempen kwamen in de bossen bijeen. Ze waren gewapend met alles wat

Kerkgeschiedenis

ze op de hoeve konden vinden en bereid hun bloed te vergieten tot vrijmaking van hun vaderland. Maar wat was hun heldenmoed tegenover de krijgskunst van de vijand! Ze hadden geen goede wapens, geen geld, geen kennis van oorlogen en geen legerhoofden. De adel en de burgerij van de steden noemden ze minachtend brigands en lieten ze aan hun lot over; alleen de Katholieke geestelijkheid stond hen bij. De tegenstand was kort, maar heldhaftig. Door de overmacht verpletterd, weken ze stap voor stap, tot zij te Hasselt verraden en uitgemoord werden. In 48 dagen vielen 15.000 helden voor God en vaderland. Kinderen van Vlaanderen, gedenkt hoe uw broeders leden en streken en breng ook met vreugde uw leven ten offer voor Auteur en Heerd.

Christelijk heldendom uit de 20e eeuw

Zonder te proberen deze opsomming uitputtend te maken, kunnen we bepaalde periodes als bloedbrieven uit de 20e eeuw aanduiden:

1915-1917: Het bloedbad van de Armeense Katholieken en Orthodoxen door de Turkse moslims.

Vanaf 1917: Grote vervolgingen van gelovigen door de communistische Sovjet-Unie.

1926-1929: De oorlog van de Cristeros in Mexico.

1936-1939: Burgeroorlog in Spanje.

1939-1945: Tweede Wereldoorlog. Katholieken werden zowel door de Nazi's (het martelaarschap van Pater Kolbe is een bekend voorbeeld) als door de communisten, die vooral woedden tegen de met Rome geünieerde Oekraïners, vervolgd.

1948: Bloedbad en verdrijving van Palestijnse Christenen gemengd met moslims door de opkomst van de staat Israël.

Vanaf 1949: Vervolging van de Katholieken in China. Vorming van een Chinese staatskerk en een aan Rome trouwe, ondergrondse Kerk.

1954: uitroeiing van de Christenen van Tonkin na de akkoorden van Genève.

Dichter bij ons, het Christelijke verzet in Soedan, Libanon, Angola, Polen, Oekraïne, Vietnam... geconfronteerd met twee totalitaire systemen, namelijk de islam en het marxisme.

“Welaan dan, Eerbiedwaardige Broeders, doet met alle kracht uw best, dat de gelovigen zich niet laten misleiden. Daar het communisme een intrinsiek kwaad is, mag het in niets gesteund worden, door wie dan ook, als hij althans de

christelijke en menselijke beschaving tegen de ondergang wil redden.” (Divini Redemptoris Pius XI, 1937)

De Cristeros in Mexico

De strijd van de Cristeros is vooral een volksopstand. Het is het spontane verzet van een heel volk tegen de wil van een macht die vastbesloten is om alle religieuze, morele en culturele tradities van een volk te vernietigen.

In 1917 werd in Mexico de revolutionaire grondwet afgekondigd. Tot 1924 zal de vervolging voornamelijk administratief zijn. Toen generaal Calles aan de macht kwam, legde de regering het atheïsme aan alle openbare scholen op. Dit toont duidelijk de revolutionaire geest die, ongeacht tijd en plaats, altijd in dezelfde richting werkt: het verstoren van de natuurlijke orde om het bovennatuurlijke bouwwerk te vernietigen.

Het leger werd diep antiklerikaal: generaal Eulogio Ortiz liet één van zijn soldaten doodschieten onmiddellijk nadat deze was betrapt op het dragen van een medaille van de Maagd van Guadalupe. Het leger zweert dan Mexico te ‘defanatiseren’. De ontslagen, de profanaties, de wreedheden zijn talloos. Boetes regenen neer

op degenen die in het openbaar de naam van God aanroepen. Sommige staten (Mexico is een federatie) nemen ongekende maatregelen: de uitoefening van hun ambt is verboden voor priesters die niet aan bepaalde voorwaarden voldoen, zoals het opgeven van het celibaat. De federale wet van 14 juni 1926, die bepaald dat religieuze congregaties het land uit moeten en de kerkelijke eigendommen worden geconfisqueerd, zal de lont doen ontbranden.

Aan het begin van de zomer van 1926 wordt het verzet georganiseerd. Het is volledig het werk van lekenbewegingen en begint in een vredige geest: pelgrimstochten, verzoeningsceremonies, het toch bijeenkomen in kerken, petitie's. Om een manifestatie uiteen te drijven begint het leger te schieten op de menigte. Als in juli 1926 de eerste slachtoffers vallen, is de reactie van de Katholieke hiërarchie verrassend. Het episcopaat streeft naar een akkoord met de regering, met steun van het Vaticaan. De Heilige Stoel zal deze onrechtmatige wetten pas veel later veroordelen. Geconfronteerd met het schandaal van de openbare eredienst gedaan door priesters in dienst van de revolutie, eist het episcopaat hun schorsing, maar het durft niet zo ver te gaan om de priesters die op verborgen plaatsen en in geïmproviseerde onderkomens de H. Mis opdragen te steunen.

Ondanks deze pogingen tot verzoening met de staat door de bisschoppen, staat het Mexicaanse volk in juli 1926 op, zich ervan bewust dat het ten strijde trekt om hun plicht als gedoopte te vervullen. Het ontbreken van bisschoppelijke steun is voor hen niet voldoende om vrijgesteld te worden van dit openlijk geloofsgetuigenis. Dit blijkt uit de reactie van een groep Cristeros op een verzoenende predikant: "Zonder uw toestemming en zonder uw bevel zijn we begonnen aan deze heilige strijd voor religieuze vrijheid. Daarom zullen we dit zonder uw toestemming en zonder uw bevel verderdoen, tot de overwinning of tot de dood." Alles bij elkaar genomen, vinden we hier niet het drama van de huidige Kerk?

Vanaf augustus 1926 nemen de katholieken van Mexico de wapens op. "Het enthousiasme van de soldaten van Christus Koning was onbeschrijfelijk. Ze kennen geen angst. Als de eerste gevechten spontaan ontstaan om religieuze gebouwen te verdedigen, wordt beetje bij beetje een echt volksleger gevormd dat zijn strijders schaart achter de oude nationale vlag van de onafhankelijkheid met het Heilig Hart en de Maagd van Guadalupe erop. Dit leger heft het lied 'Christus vincit' en het 'Magnificat' aan.

Rond juni 1929 is het Katholiek verzet op zijn hoogtepunt. Hoewel de Katholieke hiërarchie in een sterke positie verkeert om het herstel van een orde te eisen die de rechten van God respecteert, kiest ze dit moment om toe te geven aan de eisen van de regering om een compromis te sluiten. Generaal Gorostieta vervolgens uitspreekt: "Ze verkopen ons, ze hebben ons verkocht".

Het communistisch geweld in Spanje

Hoe kon het in het Katholieke Spanje tot zo'n antireligieus geweld komen, tot het punt, dat 11 bisschoppen en 16.000 priesters gedood werden om de "waarlijk satanische haat tegen God waarmee de republikeinen optraden" te bevredigen? (Pius XI in een toespraak tot 600 vluchtelingen in Castel Gandolfo in september 1936)

Al in 1934 zetten de anarchisten en de communisten, na hun mislukking bij de verkiezingen, een opstand in gang in Madrid, Barcelona en Asturië. Tijdens deze evenementen worden acties gevoerd

De Cristeros, met hun hoofd ontbloed maar met hun wapens in de hand, bidden in stilte terwijl de priester de Communie uitreikt tijdens een Mis in de Altos (Bergen).

tegen de geestelijkheid en kunnen priesters worden gezien die aan slagerskramen hangen met het bord “varkensvlees te koop”.

In 1936, tijdens de burgeroorlog (1936-1939), zijn priesters of religieuzen het mikpunt. Verkrachtingen gebeuren veel en zelfs graven werden geschonden en de skeletten van de karmelieten aan de deur van hun klooster gehangen (Barcelona, juli 1936).

China

In China brak in het begin van de 19de eeuw een vervolging uit tegen de nog weinig talrijke Christenheid, zodat deze omstreeks 1825 bijna geheel van geestelijke hulp verstoken was. De roemrijkste martelaar uit dat tijdstip was de Gelukzalige Perboyre, lazarist, die in 1840, na verschrikkelijke folteringen, ter dood werd gebracht.

De voorrechten, door de verschillende Europese mogendheden geleidelijk afgedwongen en het feit, dat de nationale gevoelens van de Chinezen soms te weinig ontzien werden, wekten de haat van de bevolking op tegen de vreemdelingen en tegen de christelijke godsdienst, haat die zich uitte o.a. in het bloedbad van Tientsin (1870), waarbij 30.000 Christenen werden vermoord, en vooral in de Boxersopstand (1900), waarbij 25.000 kristenen, 45 missionarissen vermoord werden.

Daarna werd de toestand beter en is China het vruchtbaarste missieland geworden. In 1906 waren er 800.000 katholieken; in 1946 3,3 miljoen, met 3.800 priesters waarvan 2.300 inlanders;

Maar in 1948-49 veroverden de communisten bijna geheel China. Om Katholieken los te koppelen van de Paus, voorzag het communistische regime de oprichting van een nationale katholieke kerk, de patriottische kerk, waaraan Chinese katholieken zich zouden moeten houden. De trouwe Katholieken werden dan vervolgd en vormen nu nog de ondergrondse Kerk.

Een strenge godsdienstwet, die in februari 2018 van kracht werd, heeft de situatie in China nog erg verslechterd. De vrijheid van de Christenen wordt erg beperkt. Zo kunnen ze online geen Bijbel meer kopen. Ook mogen leerkrachten en medische staf zich niet met godsdienst bezighouden. Op ouderen wordt druk uitgeoefend door hen sociale voordelen te ontzeggen als ze God trouw blijven. Kerken zijn verboden voor jongeren onder de 18. Kerkdiensten staan onder toezicht van de staatstelevisie en er zijn spionnen actief. Veel kerken worden gesloten en soms worden kerkleden of kerkleiders gearresteerd. Volgens de krant *Libération* werden in 2019 5.576 kerken vernietigd.

In 2020

De Ranglijst Christenvervolging 2020 (gepubliceerd door de evangelische organisatie Open Doors) maakt deze alarmerende observatie: meer dan 260 miljoen christenen worden tegenwoordig over de hele wereld ernstig vervolgd, of één op de 8 christenen! Geweld tegen gelovigen en hun kerken nam dramatisch toe met 9.500 aanvallen op gebedshuizen en religieuze instellingen (tegenover 1.850 het voorgaande jaar).

Conclusie

De hedendaagse geschiedenis leert ons dat het martelaarsboek van de Kerk nog lang niet af is. Hoe zou het anders kunnen zijn als we weten dat Onze Heer Jezus Christus tot het einde der tijden lijdt in zijn Kerk?

In zijn geestelijke oefeningen laat de H. Ignatius van Loyola heel goed zien dat de hele geschiedenis van de mensheid wordt beheerst door de strijd van Satan en zijn handlangers tegen Christus en zijn Kerk. Dit zijn de twee standaarden die de wereld delen. In deze strijd op leven en dood, waarvan we de gelukkige uitkomst al kennen, moeten we kiezen. Martelaren zijn degenen die, nadat ze besloten hebben te strijden onder de standaard van de Koning der koningen, ter dood worden gebracht door de dienaren van de vorst van deze wereld, die het geloof haatten. Tegenwoordig “is het de hele wereld die opnieuw gebouwd moet worden vanaf de fundamenten.” (Pius XII, 10.2.1952, toespraak in Rome)

Mogen de woorden van Pius XII aan de middelbare scholieren van Rome in maart 1957 een aanmoediging zijn voor iedereen en vooral voor de jongeren, die in hun ziel, hun familie en hun land de vlam van het geloof willen bewaren: “Jonge mensen! Willen jullie meewerken aan de gigantische wederopbouw? De overwinning zal Christus toebehoren. Willen jullie met Hem strijden? Lijden met Hem? ... Wees geen zwakke jeugd, wees liever een vurige jeugd, een opgewekte jeugd. Verlicht en verspreid het vuur dat Jezus in de wereld kwam brengen.”

BRONNEN

- ¹ s.n., *Handboek voor kerkgeschiedenis* (1949).
- ² Bataille's *Kleine Kerkgeschiedenis* (1946)
- ³ *Savoir et servir, Le communisme, supplément au n°18* (1990)
- ⁴ *Savoir et servir, Honneur aux martyrs béatifiés, n°12* (1984)
- ⁵ <https://www.opendoors.nl/>

Werken is goed, bidden is beter, lijden is best

(Priester E. Poppe)

Zalig ziek zijn is de titel van een boek geschreven door Pater A. Simons in 1942. In deze coronatijd vinden wij het heel belangrijk om voor de zoveel zieke mensen te bidden, aan hen te denken en hen te steunen. Daarom leest u hier het voorwoord van dit boek. De kleine hoofdstukken zullen op wekelijkse basis op onze website (www.fsspx.be/nl) gepubliceerd worden. Laten wij ook het personeel van de zorg in onze gebeden en offers niet vergeten! Dat God en Onze-Lieve-Vrouw altijd aan hun zijde blijven.

WOORD VOORAF

Wie naar dit boekje grijpen zal, weet ik natuurlijk niet; maar wellicht zal een of ander de titel bekijken met een glimlachje van: "Een nieuwe zaligheid?!... Wat voor gekheid!" en het boekje zelf als een ziekelijk product aanzien van een overspannen of zelfs hysterisch-georiënteerde psychose.

Maar dan verzoek ik hem eerst het laatste hoofdstuk te willen lezen, waar de lof wordt gemaakt van de gezondheid naar geest en lichaam, volgens het oude beproefde adagium: "Mens sana in corpore sano", en het zal hem klaar worden dat dit schrijven niet bedoelt de ziekte als doeleinde en te bestendigen toestand op te hemelen, maar enkel als de koortswerking van een naar een vast zuiveringsproces werkende kracht.

Tegen de mening in toch van vele leken, is de koorts een helpende factor om tot de normale toestand terug te komen in een lichaam dat door ziektekiemen bedreigd wordt.

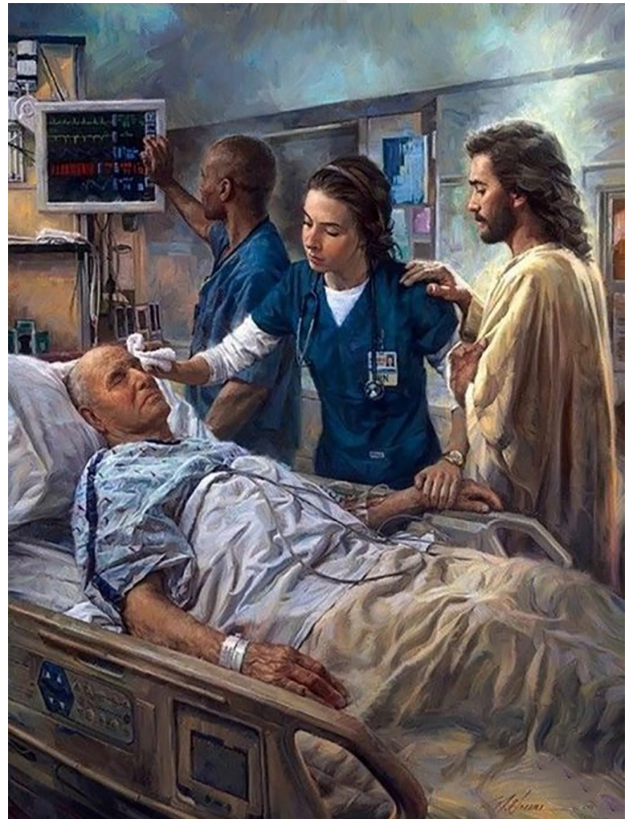
De ziekte beschouwen we hier vooral als een bovennatuurlijk zuiveringsproces, als een welgekomen en weldoende gelegenheid, om het vele abnormale in ons denken en doen recht te zetten en samen met de gezondheid van het lichaam, ook de gezondheid van de ziel, en haar kracht en levensgroei te verhogen.

Daartoe zullen in enkele hoofdstukjes de voordelen worden aangeduid, die naar mijn mening en ondervinding, zowel natuurlijk als bovennatuurlijk, uit een wel-benuttigde ziekte kunnen voortvloeien.

GEHEILIGD WORDE UW NAAM.

M. Van Hoek

*Ofschoon Uw eerste handdruk hard is,
waar ziekte en smart is;
en hoe ons wensen ook naar andre wegen staan;
toch is het veiligst aan Uw hand te gaan
O Heer! Gij weet wat voor Uw kind,
de best weg is, daar Gij het bemint.*

*Dat weet ik, Heer, nu 'k werd geslagen.
Ik moest niet vragen
Of goed voor mij zou zijn
De harde weg van bittere pijn
in uren, dagen, weken.
M'n twijfels weken
toen ze kwamen.
Geheiligd worde Uw Name.*

Interview met Mgr. Athanasius Schneider

Het voorbeeld van de moedige Franse katholieken zal een glorieuze bladzijde blijven in de geschiedenis van het hedendaagse Franseatholicisme

Interview door Gabrielle Cluzel, 24/11/2020 (<https://www.bvoltaire.fr/mgr-athanasius-schneider>)

Monseigneur Schneider, met het door de lockdown opgelegde verbod op openbare H.H. Missen waren we getuige van taferelen waarvan we nooit hadden gedacht dat we ze in Frankrijk zouden zien ... clandestiene H.H. Missen achter gesloten vensters, verklikken van burens, ingrijpen van de ordediensten. Ze doen een beetje denken aan uw jeugdherinneringen, die u in uw laatste boek *Christus Vincit* beschrijft. Een verontrustend teken volgens u?

Inderdaad, de omstandigheden die u hebt genoemd, herinneren mij zeer levendig aan de periode van de vervolging van de H. Kerk, toen priesters en gelovigen in het geheim moesten bijeenkomen voor Heilige Misviering en de sacramenten. Het compromisloze verbod op de openbare eredienst in kerken in veel landen van het zogenaamde vrije Westen, waaronder Frankrijk, Ierland en Groot-Brittannië, is een onmiskenbaar teken van de vervolging van de H. Kerk door de heersende politieke klasse. Deze gebeurtenissen moeten ons allemaal wakker schudden. Veel katholieken hebben tot nu toe geleefd in de illusie dat de wereld en de politieke klasse van onze tijd sympathie tonen voor de H. Kerk. Het is te hopen dat hun ogen eindelijk zijn geopend voor de waarheid dat de H. Kerk niet van deze wereld is en dat de leiders van deze wereld, na Christus van zijn sociaal koningschap te hebben beroofd, Hem en zijn volgelingen altijd zullen vervolgen.

Uit naastenliefde zouden katholieken bereid moeten zijn hun H. Mis op te offeren om hun naaste te beschermen, zo lezen we vaak op sociale media. Hoe reageert u hierop?

Zolang mensen naar de supermarkt kunnen gaan en gebruik kunnen maken van het openbaar

vervoer, blijft dit een drogreden. Dit argument zou slechts opgaan, als men zou zeggen, dat katholieken de opoffering moeten aanvaarden van naar de kruidentier te gaan of buiten te komen om hun buur te beschermen tegen besmetting. Deze redenering onthult echter ook de ware geestestoestand van veel van haar aanhangers. In dit geval is het de uitdrukking van een sterk ontwikkeld materialisme. In deze levensbeschouwing worden alleen de behoeften van het lichaam en andere wereldse waarden van vitaal belang geacht. De ziel is echter belangrijker dan het lichaam, het eeuwige leven is belangrijker dan het tijdelijke leven. We vergeten die belangrijke goddelijke les van Onze Heer die zei: "Niet van brood alleen leeft de mens, maar van elk woord dat komt uit de mond van God" (Mat. 4:4) en "Wat baat het de mens, als hij de hele wereld wint, maar schade lijdt aan zijn ziel?" (Mat. 16:26) Met spijt en verbazing stellen wij vast dat de ketterij van het materialisme en het naturalisme al zo diep is doorgedrongen in de gedachten en handelingen van vele katholieken en zelfs vele priesters en bisschoppen. De H. Kerk moet het primaat van de ziel en van het eeuwige leven herstellen.

In niet minder dan 69 steden hebben Franse katholieken zich vóór hun kathedraal verzameld om te protesteren tegen dit verbod. Voornamelijk leken. De bisschoppen die hen steunden kunnen op de vingers van één hand worden geteld. Verscheidenen hebben zelfs expliciet afstand genomen van hen. Moeten we dit zien als een teken van hartfalen dat de H. Kerk momenteel teistert, zoals u in uw boek schrijft, of is het volkomen legitiem dat deze prelaten in de fase van de onderhandelingen met de regering voorzichtig zijn?

Het voorbeeld van de Franse katholieken, met

onder hen een groot aantal jongeren en zelfs kinderen, die moedig in het openbaar hebben gedemonstreerd voor het recht op vrijheid van christelijke eredienst, zal een glorieuze bladzijde blijven in de geschiedenis van het hedendaagse Franse katholicisme. Zoals zo vaak in de geschiedenis kiest God de 'kleinen' om vele klerikale apparatsjiks en bisschoppen te beschamen die laf zijn voor de machtigen in de politieke- en mediawereld en voor hun eigen bestwil zwijgen. We leven in een zeer verbazingwekkende situatie: de kleine schapen zijn niet bang voor de wolven, terwijl de herders zich voor de wolven verstoppen. We hebben zo veel nood aan ware herders, die het voorbeeld van Jezus volgen en van zo veel moedige heilige bisschoppen in de geschiedenis van de H. Kerk, zoals een heilige Athanasius, Hilarius, Ambrosius, Johannes Chrysostomus, en in meer recente tijden het voorbeeld van een kardinaal Pius, een heilige Pius X, een gezegende kardinaal von Galen. Hoe actueel is de volgende waarschuwing van Paus Gregorius de Grote aan de bisschoppen! Het is alsof deze waarschuwing geschreven is voor onze huidige situatie: "Vaak durven onbewogen herders, bang om de menselijke gunst te verliezen, niet vrijuit de rechte leer verkondigen en, volgens het woord van de Waarheid, hun kudde niet bewaken met de toewijding van herders, maar zoals huurlingen: want door op deze manier te vluchten, zoals ze dat doen in de stilte, vluchten ze bij het naderen van de wolf. Zij zijn het, waarlijk, die de Heer beschuldigt als Hij hen volgens de profeet betitelt als 'stomme honden die niet kunnen blaffen'" (Jes. 56:99). En, zich verder beklagend, voegt hij eraan toe: "U bent niet in de bressen gesprongen, u hebt geen muur om het huis van Israël gebouwd om stand te houden in de strijd op de dag van de Heer" (Ez 13:5) Het 'in de bres springen' is vrijuit spreken tegen de machten van deze tijd ter verdediging van de kudde. Angst hebben om openlijk te spreken, wat is dat anders voor een herder dan in stilzwijgen zijn post verlaten? Maar als hij zich blootgeeft ter verdediging van zijn kudde, werpt hij ten overstaan van de vijanden 'een muur rond het huis van Israël' op. (Regula pastoralis, II, 4)

Voor Figaro-journalist Jean-Marie Guénois, gespecialiseerd in religieuze zaken, zou deze zaak het teken zijn van een diepere verdeeldheid, niet tactisch maar theologisch, die betrekking zou hebben op "het geloof in de Eucharistie" en in de werkelijke tegenwoordigheid. Wat vindt u hiervan?

Ik denk dat deze opmerking juist is. Het verbod op de openbare eredienst en de onbegrijpelijk schuchtere reactie van veel bisschoppen legt de echt diepe wonde in de huidige crisis van de H. Kerk

bloot. Deze wonde is de 'Eucharistische wonde'. Zinspelend op de vraag van Jezus in het Evangelie, "Wie zeggen ze dat de Mensenzoon is?" (Mat 16:13), rijst nu voor elke katholiek, elke priester en elke bisschop de vraag: "Wat en wie denkt u dat de Eucharistie is? We moeten het voorbeeld van onze broeders en zusters uit de tijd van de vervolging in de eerste eeuwen volgen en luid en duidelijk verkondigen: 'Zonder de H. Eucharistie, zonder de Heilige Mis op zondag kunnen we niet leven!'" (*sine Dominico non possumus*). Moge het vuur van de geloofsbelijdenissen van de moedige Franse katholieken, dat we de afgelopen zondagen hebben gezien, weldra in alle steden van Frankrijk en ook van andere katholieke landen branden en moge deze waardige en onverschrokken kreet weerklinken: "Zonder de zondagsmis kunnen we niet leven!"

29/10: Geen openbare erediensten in Frankrijk vanaf 3 november toegelaten.

30/10: Verzoekschrift aan de Raad van State door de Franse bisschoppenconferentie en enkele traditioneel Katholieke vzw's.

7/11: De Raad van State bevestigt het verbod. "De kerken zijn open voor privé gebed."

8/11: Gelovigen bidden vóór de kerken in verschillende steden.

13/11: Minister Gérald Darmanin "wil de politie niet sturen om gelovigen voor een kerk te beboeten, maar als dit een herhaalde handeling is en duidelijk in strijd met de wetten van de Republiek, zal ik het dit weekend doen."

15/11: Gelovigen bidden opnieuw vóór de kerken.

16/11: Gesprek tussen de ministers en Mgr. de Moulins-Beaufort, voorzitter van de bisschoppenconferentie, maar de eredienst blijft verboden.

22/11: Honderden gelovigen bidden vóór de kerken. Enkele bisschoppen steunen de acties, enkele spreken ertegen. De FSSPX dient een tiental verzoekschriften in om betogingen te mogen doen.

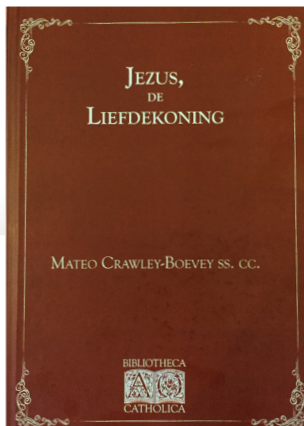
27/11: De regering kondigt aan dat er maar 30 mensen in de kerken toegelaten zijn. De verontwaardiging is algemeen. Mgr. Ginoux (Montauban) kondigt aan dat hij de beperking niet zal handhaven. Op een discretere manier doen andere bisschoppen hetzelfde. De regering belooft de maatregel aan te passen.

29/11: Geen aanpassing door de regering. De bisschoppenconferentie en Civitas dienen een nieuw verzoekschrift in. De Raad van State laat opnieuw meer dan 30 personen toe.

29/11: De FSSPX organiseert een openbare H. Mis op de "Place Vauban". Een ander verzoekschrift is ervoor nodig. Een kleine duizend gelovigen zijn aanwezig.

2/12: Nieuwe maatregel: laat twee stoelen vrij tussen elke persoon of gezin en telkens een rij vrijlaten. De bisschoppen vinden de maatregel van toepassing, hoewel beperkend.

Te verkrijgen in de Hemelstraat of via *hemelstraat.info@fsspx.be*

Jezus, de Liefdekoning

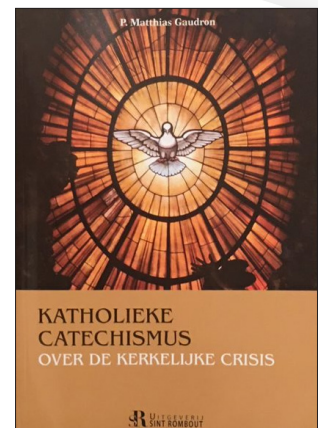
447 blz., **€20**

Pater Mateo Crawley-Boevey, vanuit Zuid-Amerika ernstig ziek door zijn oversten naar Paray-Le-Monial in Frankrijk gestuurd, geneest in dit heiligdom van het Heilig Hart en wordt door Paus Pius X gezonden om de devotie tot het H. Hart overal te verspreiden. Dit boek is een goede verzameling van zijn toespraken en briefwisseling, waarin de intronisatie van het Heilig Hart in de gezinnen en in de maatschappij sterk wordt aangemoedigd.

Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

243 blz., **€18**

In deze verwarrende tijden is het essentieel dat we een goed begrip hebben over ons Geloof en over de dwalingen die tot in de ons dierbare Katholieke Kerk zijn doorgedrongen. Deze Catechismus over de kerkelijke crisis toont eerst deze grote crisis sinds het Tweede Vaticaans Concilie en staft dit aan de hand van veel feiten. Vervolgens geeft zij antwoord op de vele vragen die zich stellen over het juist genoemde Concilie, over de dwalingen van godsdienstvrijheid en oecumenisme, over de nieuwe Mis en sacramenten en het Katholiek priesterschap en tenslotte toont het de rechtmatigheid van de strijd gevoerd door Mgr. Lefebvre en de Priesterbroederschap St.-Pius X. Dit werk belicht op verhelderende wijze de breuk tussen Katholieke leer en de conciliaire vernieuwingen en geeft een gelegenheid om de catechismus van weleer op te frissen.

Liturgische kalender 2021

groot (A3): **€8** — klein (A4): **€6**

Kerstkaarten

met omslag: **€1** (10 stuks: **€9** — 20 stuks: **€15**)

De Zalige Johannes Ruusbroec

Br. René-Maria

Johannes of Jan Ruusbroec is in de middeleeuwen één van de grootste mystici van de Nederlanden. Thomas van Kempen, die later de *Navolging van Christus* schrijft, is ook daarop geënt. Dit boekje is in de H. Kerk, na de H. Schrift, het meest gewaardeerde werk over het geestelijk leven.

Jan Ruusbroec wordt geboren in het dorp Ruusbroec ten zuiden van Brussel in het jaar 1293. Zijn al te tedere moeder wil hem niet van haar laten weggaan, hij is haar enige zoon. Wanneer hij echter op elfjarige leeftijd bij priester Jan Hinckaert, een familielid, in Brussel komt, wil hij Latijn leren. Zijn moeder stemt toe en gaat er in het Begijnhof wonen, terwijl Johannes bij hem kan logeren. Hij verdiept zich in de Kerkvaders en de mystieke werken van de Victorijnen en de H. Bernardus. In 1317 wordt hij priester gewijd en wordt vicaris van de St. Goedelekerk.

In deze tijd komt de mystieke beweging op. Onder invloed van de Katharen wordt echter door velen de geestelijke vrijheid, die de goddelijke liefde biedt, opgevat als een vrijheid van alle gebod en dit leidt tot dwalingen en uitspattingen. Ook in Brussel leert een zekere Heilwych Blommaerts in haar onderrichtingen, de 'Serafijnse Minne', onder een dekmantel van strenge rechtgelovigheid een valse vrijheid en zinnelijkheid. Omdat zij uit een aanzienlijke familie stamt, heeft zij veel volgelingen onder de gegoede burgerij en de geestelijkheid. Jan Ruusbroec ziet waar haar mystiek mank gaat en schrijft verschillende boeken in de volkstaal om daartegen te waarschuwen en om de ware mystiek te tonen. Hij schrijft over het streven naar de ware liefde, over de verloochening van de eigen wil onder de wil van God en waarschuwt voor de zucht naar zinnelijkheid, geestelijke hoogmoed en valse ledigheid.

Jan Hinckaert en enkele anderen worden door het stille voorbeeld en de preken van Jan Ruusbroec gewonnen voor een leven van stille ingetogenheid en heiligheid. Het huis van Hinckaert wordt hun 'klooster'. Zij houden enkel het noodzakelijke, andere goederen schenken zij aan de armen. Het drukke stadsleven stoort hen en zij kunnen in 1343 in het Zoniënwoud de hoeve van een kluizenaar overnemen. Op 10 maart 1349 nemen zij in het bijzijn van de Bisschop van Kamerijk het kleed van de kanunniken van de H. Augustinus aan. Jan Ruusbroec wordt tot prior benoemd van de priorij Groenendaal. Daar in de bossen brengt hij verder zijn leven door in gehoorzaamheid, nederig werk, gebed en beschouwing. Hij draagt altijd zijn gebedssnoer, de Rozenkrans.

Iedereen die dit klooster Groenendaal bezoekt, is erdoor gesticht. Door woord en geschrift leert hij duizenden van zijn tijdsgenoten. Veel voornamen personen komen hem opzoeken. Ook Geert Grote uit Deventer, de vader van de Moderne Devotie, komt er meermaals. Deze Geert Grote gaat in Noord-Nederland naar het voorbeeld van Groenendaal de 'Broeders des Gemenen levens' en de 'Windesheimer congregatie' stichten. In hun klooster in Zwolle schrijft Thomas van Kempen de *Navolging van Christus*. Jan Ruusbroec sterft op 2 december van het jaar 1381 op 88-jarige leeftijd. Wanneer vijf jaar later zijn graf wordt geopend, vindt men zijn lichaam ongeschonden terug, zelfs de priesterlijke kleren blijken nog in perfecte staat. Drie dagen wordt het lichaam uitgestald ter verering van de in groten getale toestromende gelovigen.

BRONNEN

- Dom J. Huyben et al. *Met de heiligen het jaar rond*, deel IV, '2 december' (1949).
- A. Butler, *Vies des Saints* (1849).

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.